

Aš – kunigaikščio Žygimanto Augusto krėslas! Buvau ištikimas savo valdovui. Džiaugdavausi sulaukęs jo po kovų, didžiavausi, kai jis, prigludęs prie manęs, atgaudavo ramybę, pailsėdavo. Ilgai tęsdavosi mano kelionė iš Italijos į Lietuvą, iš Lietuvos į Lenkiją ir vėl atgal. Bet niekada nepasidaviau, kad ir kaip nuobodu ir baisu būtų buvę, visada žinojau, kad Žygimantui Augustui manęs reikia, kad aš jam padėdau jaustis didžiu ir galingu valdovu.

Seniai jau stovėjau rūmuose, bet pamenu, lyg dar vakar viskas buvo. O mačiau labai daug: kunigaikščio baimę, neapykantą, meilę, kančias bei stiprybę. Regėjau ir menes, auksu dabintas, biblioteką didžią. Ir šiandien dar regiu įspūdingą posėdžių stalą, tokį didelį ir iškilmingą, jog sunku nupasakoti jo didybę, grožį ir blizgesį.

Svečių į valias regėjau, bet niekam soste Žygimantas Augustas neleido sėdėti – aš buvau jo šventenybė, tik jo vienintelio. Buvau liudininkas ir to, kaip pirmąkart jis pamatė Barborą Radvilaitę. Supratau, kad iš pirmo žvilgsnio ją įsimylėjo, sužavėjo ją Barboros grožis. Regėjau ir kaip mano valdovas sprendė reikalus didžius dėl žemės padalinių ir užgrobinų, bet jam ne žemės rūpėjo – labiausiai už viską jis troško užkariauti gražuolės Barboros Radvilaitės širdį.

Pasiilgau senų laikų ir menių išdabintų, niekada nepamiršiu nuotabių akimirkų. Aš būsiu gyvas tol, kol gyvensiu prisiminimais apie Žygimantą Augustą – savo didingą valdovą!

Autorius: AUGUSTINAS ŽARSKAS, 7B KLASĖ

Mokytoja: RENATA NEVERAUSKIENĖ